

РЕШЕНИЕ

№ 3495

гр. София, 01.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 18.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **1713** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на М. А. А. от [населено място], чрез адв. Х., срещу отказ на кмета на [община] да предостави на жалбоподателя достъп до обществена информация по заявление за достъп до обществена информация от 16.01.2020г., обективиран в решение №1 от 31.01.20г.

В жалбата се сочи, че исканата информация по никакъв начин не засяга интересите на трети лица, поради което не е необходимо тяхно разрешение за предоставянето ѝ. Дори обаче да е засегнато трето лице, ответникът е длъжен да предостави исканата информация в обем и по начин, който да не засяга интересите му. Освен това над неговия интерес надделява общественият съгласно чл. 31, ал.5 от ЗДОИ, като ответникът не е извършил преценка за надделяващ обществен интерес, който в случая е налице. Нарушени са принципите на откритост и законност на търсенето и предоставянето на обществена информация. Поради това се иска от съда да отмени процесното решение и да върне преписката на органа за ново произнасяне. Претендират се разноски.

Ответникът - кмета на [община], редовно призован, в становище от 11.03.2020г. счита жалбата за недопустима като подписана от младши адвокат без друг адвокат. Алтернативно същата се счита за неоснователна, тъй като не се твърди наличие на надделяващ обществен интерес и не се обосновава целта на искането за предоставяне на обществена информация. Роднини на жалбоподателя са подавали и други заявления за ответника, които според него представляват злоупотреба с право и

непочитане на закона.

Административен съд София-град, като се запозна с изложеното в жалбата и приложените по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

М. А. А. е подал заявление за достъп до обществена информация с вх. № 94-75 от 16.01.2020г., с което е поискал да му бъде предоставена следната информация от ответника: 1.Сключвани ли са договори за абонаментно правно обслужване с адвокати и адвокатски дружества в периода 2016г.-2019г.; 2.Каква е била цената на месечния абонамент за посочения период за всеки месец поотделно; 3. Осъществявано ли е процесуално представителство през периода 2016г.-2019г. по граждански и административни дела от адвокати и адвокатски дружества, по които страна е Кмета на Общината или Общината и ако да- по колко дела, пред кой съд, с какъв предмет и евентуално с какъв материален интерес; 4.В какъв размер са били разходите на Общината за процесуално представителство по делата по т.3.

С писмо от 29.01.2020г. кметът на общината е поискал от [фирма] на основание чл. 31, ал.2 от ЗДОИ да предостави изрично писмено съгласие за предоставяне на информацията. С писмо от 30.01.20г. дружеството уведомява кмета на общината, че исканата информация е неотнормима към договорните отношения с общината, поради което предоставянето на информацията относно тях е извън рамките на направеното питане. Въпреки това управителят на дружеството, чрез пълномощника си изразява несъгласие да бъде предоставена исканата информация.

В резултат е постановено решение № 1 от 31.01.2020г. на кмета на [община], в което е прието, че търсената информация е обществена, но достъпът до нея засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставянето ѝ. Поради това и на основание чл. 37, ал.1, т.2 от ЗДОИ е отказано предоставянето ѝ. Решението е съобщено на жалбоподателя на 31.01.2020г., а жалбата срещу него е подадена на 04.02.2020г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата срещу процесното решение е допустима. Същата е подадена в рамките на срока по чл. 149, ал.1 от АПК, насочена е срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт – отказ от предоставяне на обществена информация, с който се засягат права и интереси на подателя на заявлението, като не му се предоставя исканата от него обществена информация. С молба от жалбоподателя от 23.04.2020г. са потвърдени жалбата и всички действия, извършени от мл. адвокат Х.. Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Постановеният отказ е издаден от компетентен орган. Кметът на [община] е задължен субект по смисъла на чл.3, ал.1, т.1 от ЗДОИ.

Легалното определение на понятието „обществена информация“ се съдържа в чл.2, ал.1 ЗДОИ – всяка информация, свързана с общественния живот в Република България, която дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона лица. Съгласно цитираното определение, в обхвата на "обществена информация" по смисъла на ЗДОИ попадат всички данни относно общественния живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти.

Съгласно чл. 10 от ЗДОИ официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на

техните правомощия, а съгласно чл.11 от ЗДОИ служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации. Предвид тази законодателна уредба настоящият състав намира, че исканата от жалбоподателя информация по заявлението от 16.01.2020г. е обществена такава по определението на чл. 2, ал. 1 ЗДОИ със служебен характер. Същата се създава и съхранява по повод дейността на органа и на неговата администрация във връзка с правното обслужване на общината и процесуалното представителство по водените от и срещу нея дела. Исканата информация касае само факта на сключени договори за абонаментно правно обслужване през посочения в заявлението период и цената му на месец без да се иска предоставяне на информация с кого са сключени тези договори. Относно осъществяваното процесуално представителство също не е искана информация от кого е осъществявано, а само дали е осъществено, на каква стойност и информация за делата, по които е осъществено. Съгласно чл. 13, ал.1 от ЗДОИ достъпът до служебна обществена информация е свободен освен ако не попада в изключенията по чл. 13, ал.2 и не е налице обстоятелството по ал.4 от същата разпоредба на ЗДОИ. Достъпът до служебна обществена информация може да бъде ограничен, когато тя е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение (мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации); или когато съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи. Достъпът до служебна обществена информация не може да се ограничава при наличие на надделяващ обществен интерес (чл. 13, ал.4 от ЗДОИ). В случая исканата информация не попада в ограниченията по чл. 13, ал.2 от ЗДОИ. "Надделяващ обществен интерес" по смисъла на §1, т.6 от ДР на ЗДОИ е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3. Надделяващият обществен интерес се презюмира, тъй като предметът на информацията е свързан със законното осъществяване на дейността на общината и издаваните от кмета ѝ актове посредством правното ѝ обслужване, защитата на общинския интерес при осъществяваното процесуално представителство по дела, по които е страна, както и разходите на общината като публичен орган за тази дейност. Предоставянето на тази информация винаги допринася за повишаване на прозрачността и отчетността в дейността на общината пред обществото. В чл. 37, ал.1, т.2 от ЗДОИ е предвидено основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация, когато достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес. В случая достъпът до исканата информация по т.1 и 3 не засяга въобще интересите на трето лице, поради което неправилно е искано неговото съгласие, вместо информацията да бъде предоставена. Достъпът до информацията в т.2 и 4 касае цената, която третото лице е получило за услугите по съответния договор за правно обслужване или правна защита пред съда, т.е. засяга неговите интереси. Несъгласието на третото лице обаче има действие, т. е. е пречка за предоставяне на информация, само ако не е налице надделяващ обществен интерес, а такъв се презюмира до доказване на противното, като тежестта за това е на задължения субект - ответника. Когато е налице надделяващ обществен интерес, наличието на двете кумулативни предпоставки - засягане на интересите на третото

лице и липсата на негово съгласие, губят своето прекратяващо правото на достъп до обществена информация действие и за органа е налице задължение да предостави поисканата обществена информация. Именно тази хипотеза е налице относно информацията по т.2 и 4 от заявлението и кметът на общината неправилно е отказал предоставянето ѝ.

Неоснователни са твърденията за злоупотреба с право от страна на жалбоподателя и негови близки, които самоцелно подават заявления за достъп до обществена информация с цел получаване на адвокатско възнаграждение при съдебното оспорване на евентуален отказ за предоставяне на обществена информация. Законът за достъп до обществена информация е представил на всеки гражданин на Република България право на достъп до обществена информация, и е създал реципрочно задължение на субектите по чл.3, ал.1 да му я предоставят при условията и по реда, определени в този закон. Не е необходимо да се мотивират причините, поради които се иска тази информация, поради което самият факт на поискването ѝ не може да представлява злоупотреба с правото на достъп до нея. Администрацията от своя страна следва да издава законосъобразни административни актове по този закон, което води до неоснователност на евентуални жалби срещу тях пред съда. Липсата на такива актове или незаконосъобразността им поражда право да бъдат оспорени, респ. отменени, което съгласно чл. 143, ал.1 от АПК е основание разноските в производството, вкл. възнаграждението на един адвокат, ако е ползван такъв, да се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт.

При това положение не е налице основанието за отказ по чл. 37, ал.1, т.2 от ЗДОИ и решение № 1 от 31.01.2020г. на кмета на [община] следва да бъде отменено, като преписката му се върне за ново произнасяне чрез предоставяне на исканата обществена информация.

При този изход на спора основателна се явява претенцията на жалбоподателя за разноси в размер на 10лв. държавна такса.

Така мотивиран и на основание чл. 143, ал.1 и чл.172, ал.2 от АПК Административен съд София-град, Второ отделение, 41 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1 от 31.01.2020г. на кмета на [община], с което е отказано предоставяне на обществена информация по заявление от М. А. А. от 16.01.2020г.

ВРЪЩА административната преписка на кмета на [община] за предоставяне на исканата информация в 14- дневен срок от постановяване на решението.

ОСЪЖДА [община] да заплати на М. А. А. от [населено място] сумата от 10 лв. държавна такса по делото.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл. 40, ал.3 от ЗДОИ.

СЪДИЯ: